

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Η ζέστη ήταν υποφερτή για μέσα Ιουλίου. Ένα ελαφρύ αεράκι ανακούφιζε τους λουόμενους στην παραλία του Ευδρείου, δημιουργώντας τον αντίστοιχο κυματισμό στο νερό. Ο χαλαρωτικός ήχος των κυμάτων έσπαγε από τα αμέτρητα μπαλάκια που κοπάναγαν για ώρες στην κεντρική παραλία της Ρόδου. Όμως αυτό δεν θα μπορούσε να χαλάσει τη διάθεση του Νίκι.

Ο Νικηφόρος Σοκορέλος –ή Νίκι όπως ήταν γνωστός στην πιάτσα του νησιού– στεκόταν όρθιος, καμαρωτός, χαζεύοντας τα κύματα με μια έκφραση ικανοποίησης στο πρόσωπό του. Ένα κι ενενήντα με εκατό, χτιστά, κιλά γυμναστηρίου, μαυρισμένος και με χέρια γεμάτα τατουάζ. Γύρω από το δεξί του μπράτσο, ο Νίκι είχε χτυπήσει μια φάλαγγα Σπαρτιατών οπλιτών με περικεφαλαίες, ασπίδες και δόρατα να εξέχουν, διψασμένα για αίμα αντιπάλων. Από κάτω ήταν γραμμένο με αρχαιοελληνική γραμματοσειρά: «ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ». Στο αριστερό του μπράτσο ήταν ζωγραφισμένο το δικύλινδρο σώμα ενός αερόψυκτου κινητήρα από Harley Davidson, φανερώνοντας τη μεγάλη του αγάπη για τις μοτοσυκλέτες. Τα χέρια του κοσμούσαν κι άλλα σύμβολα, όπως μαϊάνδροι και σταυρωτά εξάσφαιρα βγαλμένα από το Far West.

Για παρέα του είχε μια εικοσιπεντάχρονη ξανθιά κοπέλα, με

πλαστικά χείλια, ψεύτικο στήθος και σφαγμένο πρόσωπο, που μόλις είχε τελειώσει τη θητεία της σε δημοφιλές reality show και ξεκίναγε τη σεζόν της στο νησί σαν υποδοχή σε νυχτερινά μαγαζιά. Εκεί είχε γνωριστεί με τον Νίκι, ο οποίος πούλαγε προστασία και κυρίως έσπρωχνε χάπια σε τουρίστες.

Ο μπράβος είχε κάθε λόγο να είναι χαρούμενος. Πριν λίγο καιρό η δίωξη τον είχε σταματήσει για έλεγχο ενώ οδηγούσε ένα Golf. Κρυμμένα σε διάφορα σημεία μέσα στο αυτοκίνητο βρέθηκαν πενήντα κιλά χάπια ecstasy. Παραπάνω από 160 χιλιάδες ταμπλέτες!

Ο Νίκι όμως δεν ήταν πρωτόμπαρκος. Αγκαζέ με τον δικηγόρο του, ισχυρίστηκε ότι το αυτοκίνητο ανήκε σε κάποιον γνωστό του που ήταν πλέον στην Αθήνα και ότι ο ίδιος δεν είχε ιδέα. Σε λίγες ώρες ήταν έξω, καθαρός και έτοιμος για καινούργιες διανομές: Φαληράκι, Ορφανίδου, κι όπου αλλού οι τουρίστες είχαν όρεξη να τριπάρουν.

Ο Νίκι δεν ξεφτίλιζε μονάχα την αστυνομία. Είχε μπει με τσαμπουκά, ξύλο και δυνατές πλάτες σε στέκια παραδοσιακών ονομάτων της ροδίτικης νύχτας. Το καλοκαίρι του ήταν γεμάτο κονόμα και γυναίκες, και τα καλύτερα έρχονταν. Οι Λιβανέζοι προμηθευτές του δεν ανησύχησαν για την απώλεια των χαπιών, αντίθετα ετοίμαζαν ένα μεγάλο φορτίο που θα έστελνε στον έβδομο ουρανό τις κοπέλες από το Έσεξ και τους βλάχους από το Κόβεντρι. Τα αλάνια δεν θα έμεναν χαρμάνια.

Φόρεσε το αμάνικο μπλουζάκι και τις σαγιονάρες του και έριξε ένα μπατσάκι στον κώλο της ξανθιάς. «Πάμε, μωρό», της είπε, κι εκείνη υπάκουσε σαν σκυλί.

Περπάτησαν για λίγα λεπτά στο πεζοδρόμιο για να φτάσουν μέχρι το Καζίνο, όπου ο μπράβος είχε παρκάρει το καμάρι του:

ένα ολοκαίνουργιο δεκαεννιάρι Ducati Diavel 1260S. Για χρόνια ο Νίκι ήταν ερωτευμένος με τα Harley Davidson, έχοντας αποκτήσει διαδοχικά ένα Sportster 1200, ένα Fat Boy Special κι ένα V-Rod Muscle. Μάτια είχε μόνο για τις μηχανές από το Μιλγουόκι, μέχρι που είδε το πρώτο Diavel, το 2014. Αμέσως ανέβηκε στην Αθήνα για να τεστάρει τη μηχανή, και παρά τη μανούρα στην αντιπροσωπεία για να φορέσει κράνος, η εμπειρία ήταν συγκλονιστική. Η εμφάνιση του Diavel τού καρφώθηκε στο μυαλό περισσότερο από οποιοδήποτε Harley, ενώ η αίσθηση ότι η επιτάχυνση θα του έσπαγε τα χέρια μετά τις 7.000 στροφές, τον έπεισε ότι η μηχανή δεν αστειευόταν και θα μπορούσε να τον στείλει στο διάολο.

Έτσι αγόρασε ένα Diavel Carbon –το μοναδικό στη Ρόδο– το οποίο σύντομα αντικαταστάθηκε με ένα 1260S. Έβαλε εξάτμιση Termignoni από λαιμούς και πρόγραμμα –λες και το γκάζι από το εργοστάσιο δεν ήταν αρκετό– και για κερασάκι στην τούρτα έκανε αερογραφία μια σπαρτιάτικη περικεφαλαία μπροστά από δύο σταυρωμένα δόρατα. Όπως σε κάθε μηχανή του, μάρκαρε την ταυτότητά του έτσι ώστε οι περιέργοι να τη βλέπουν και να στρίβουν.

«Νίκι, πού πάркаρες;» ρώτησε η ξανθιά.

Είχαν αφήσει το Diavel στο τέρμα του πλακόστρωτου που οδηγούσε στο Καζίνο. Η μοτοσυκλέτα όμως δεν ήταν εκεί. Ο μπράβος έβγαλε τα γυαλιά ηλίου και κοίταξε αριστερά-δεξιά. Στη συνέχεια τα πέταξε κάτω, πατώντας τα κάμποσες φορές με τη δεξιά του σαγιονάρα, κάνοντάς τα θρύψαλα. Η ξανθιά κοιτούσε τρομαγμένη το θηρίο να χτυπιέται.

«Μωρό, πάρε ταξί. Μας γάμησαν!» είπε εκείνος, σφίγγοντας τις γροθιές του.

* * *

Γύρισε στο διαμέρισμά του στην Ψαροπούλα, όπου έκανε ένα γρήγορο μπάνιο και φόρεσε σκισμένο και ξεβαμμένο τζιν παντελόνι, λευκό λινό πουκάμισο και ακριβές δερμάτινες σαγιονάρες. Έκανε μερικά τηλεφωνήματα και πήρε το δρόμο για την Ορφανίδου, όπου τα μαγαζιά ετοιμάζονταν να υποδεχτούν τις νυχτερινές επιδρομές από τις ορδές των τουριστών. Πέρασε από το πόστο του –όπου κάθε βράδυ το Ducati ήταν παρκαρισμένο ακριβώς απέναντι– και εξήγησε ότι θα αργούσε. Στη συνέχεια πήρε το δρόμο για την Παλιά Πόλη και το καφέ στο Ρολόι.

Ο καιρός ήταν δροσερός για καλοκαίρι στη Ρόδο, αλλά ακόμα κι έτσι, ο ποδαρόδρομος τον ίδρωσε αρκετά. Κυρίως όμως του θύμιζε ότι του την είχαν φέρει. Τον είχαν χτυπήσει εκεί που πονούσε. Μπήκε στο καφέ και αντίκρισε μια εικόνα πολύ διαφορετική από το χάος της Ορφανίδου. Αντρόγυνα άνω των σαράντα έπιναν το ποτό τους, ενώ ακόμα και οικογένειες τουριστών με παιδάκια είχαν επισκεφτεί το φημισμένο καφέ. Η ήρεμη μουσική των Tangerine Dream που έπαιζε από τα ηχεία τον έβγαλε ακόμα περισσότερο από τα νερά του. Μετά από τόσα χρόνια στην ένταση και τη φασαρία των νυχτερινών μαγαζιών, του ήταν δύσκολο να λειτουργήσει σε τόσο πολιτισμένο και διακριτικό περιβάλλον.

Κάθισε σε ένα απόμερο τραπέζι και παράγγειλε Red Bull. Κάθε τόσο κοίταγε προς την είσοδο, μέχρι που ήρθε το ραντεβού του. Ο Δούκας –ή κατά κόσμον Δημήτρης Παπαδόπουλος– ήταν από τα κεφάλια της νυχτερινής ζωής της Ρόδου και βασικός εργοδότης του Νίκι. Ήταν γύρω στα πενήντα πέντε,

πιο κοντός από τον μπράβο, αλλά εξαιρετικά σωματώδης, με τετράγωνο πρόσωπο και προτεταμένο σαγόνι, με το χαρακτηριστικό dress code όσων εργάζονταν στο νησί μετά τη δύση του ηλίου. Λευκό λινό παντελόνι και πουκάμισο και δερμάτινες σαγιονάρες. Χαιρέτησε χαμογελώντας τους θαμώνες στο καφέ και τελικά κατέληξε στο τραπέζι του Νίκι. Βολεύτηκε στην καρέκλα και έπλεξε τα δάχτυλά του, φανερώνοντας ένα χρυσό Rolex Daytona στο αριστερό του χέρι.

«Γιατί με κουβάλησες;» ρώτησε ο Δούκας.

«Έχω πρόβλημα».

«Χάσαμε πάλι τα χάπια; Δεν θα έρθουνε;»

«Όχι, τα χάπια κανονικά. Όπως τα έχουμε πει».

«Λοιπόν; Τι έχουμε τότε;»

Ο Νίκι κοίταξε νευρικός αριστερά-δεξιά και μίλησε: «Μου έκλεψαν το μηχανάκι».

Ο Δούκας τον κοίταξε ανέκφραστος για μερικά δευτερόλεπτα και τελικά ξέπλεξε τα δάχτυλά του και γέλασε.

«Σου έκλεψαν τη μηχανή; Την καινούργια; Αυτή που παρκάβεις μπροστά από το μαγαζί;»

Ο Νίκι κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

«Ωραία, πάρε μια άλλη μηχανή. Κάποιος πιτσιρικάς θα σ' τη βούτηξε».

«Δεν καταλαβαίνεις. Όλοι ξέρουν ποιανού είναι αυτό το Ducati. Δεν υπάρχει άλλο στη Ρόδο. Δεν λέμε ότι κάποιος πιτσιρικάς από τη Μέγγαβλη, ή κάνας βλάχος από την Ψίνθο, βούτηξε ένα παπί. Το σήκωσαν με ντάλα ήλιο έξω από το Καζίνο».

Ο Δούκας έπαιξε τα δάχτυλά του πάνω στο τραπέζι. Το ποτό του είχε σερβιριστεί, αλλά δεν το άγγιζε.